

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

פג.

עין משפט נר מצוה

כט א מיי פ"ט מהל' ביאת מקדש הליה: ע ב ג ד מיי שם הלי' ותי' כ"ב: עא ה מיי פ"י מהלכות מלכות אסורות הלכה י: עב ו מיי פ"ז מהלכות תרומות הלי' סגג לאוין ר: עג ז מיי שם פ"י הלי' ופ"ו הלי' טושיע י"ד פ"י שלל פ"י ע: עד ח מיי פ"ט מהלכות ביאת מקדש הלי' סגג לאוין שט: עה ט מיי שם פ"ז הלי' סגג לאוין טו: עו י מיי שם הלכה ד: עז כ מיי פ"י מהלכות נלי מקדש הלכה ד סגג עח ל ע"י כ"מ כפ"ד מהלכות ביאת מקדש הלכה ד וי"ע סגג לאוין שט: עט מ מיי שם פ"ה הלכה א סגג עין קעה: פ א מיי שם פ"א הלי' סגג לאוין ט: פב א מיי שם הלכה ח סגג לאוין עג: פג ב מיי שם פ"ב הלכה ח סגג לאוין עג: פד ז מיי שם פ"ה הלכה ח סגג לאוין שט: פה ח מיי שם פ"ז הלי' סגג לאוין שט: פו ר מיי פ"א מהלכות מעילה הלכה ג סגג עשין רי לאוין שגג: פז ש מיי פ"ז מהלכות תרומות הלכה א סגג לאוין רמ:

לא משום זרות. וז' ששעה אחת מהם צפנים אינו חייב מיתה דפקא לן בסדר יומא (דף קמ"ג) מועצתם עבודת מתנהי' ורש"י עבודה תמה ולא עבודה שיש אחריה עבודה וכל הני יש אחריה עבודה. יוצק וזולל ושאר עבודות דמנחה יש אחריה עבודה להקטרות הקומץ אחר כולן. ומסדר השולחן עבודה אחרונה של תוס' הפנים היינו סילוק צינורין והקטרותן. המטיב את הנרות המדשנס שחרי' יש אחריה הדלקת ערבי'ת. מקבל דמים יש אחרי' וזיקה: ולא משום טומאה. כהן טמא ששימש זרות ושמוש בטומאה מחד קרא נפקי אזהרה לדידהו צפ' כל הזבחים תנינא בשמיטת קדשי' (זבחים דף טו:) וימרו מקדשי בני ישראל ולא יחללו להי' טומאה כדכתיב צתירה אמור אליהם לדורותיכם וגו' וז' נמי מנייה דרשינן מדאליטריין קרא לנימכת בני ישראל למעוטי ממי' אי למעוטי קדשי נכרים וקדשי נשים וכי בטומאה קרבי הוא אמרינן התם דלא אלף הכי קאמר בני ישראל נמי שם זרים לא יעבדו שלא יחללו וכיון דזרות וטומאה מחד קרא נפקי מאן דמחייב זרות מחייב נמי אטומאה: ולא משום מחוסר נגדים. דאינהו נמי מורות אחראי צפ"ב דזבחים (דף ק"א) דכתיב וצגרת אותם כזבט וגו' (שם) זומן צגדיהם עליהם כהונתם עליהם אין צגדיהם וכו' והו' להו זרים: ולא משום שלא רחוק ידים ורגלים. דחוקה חוקה ממחוסר צגדים גמר לה התם לענין אחולי' עבודה והאי מנא נמי יליף מנייה דאמר מה מחוסר צגדים נמי מחייב אלף אגמר עבודה האי נמי לא מחייב אלף אצבדא שזוף גמר: לא מקטיר. יהוא עבודה תמה שאין אחריה עבודה חייב משום טומאה ומאי חייב לאו מיתה: לא לאו. הוא דמחייב דכתיב ולא יחללו: ופרקינן אלף ז' נמי. הא דדייקינן הא מקטיר לענין זרות טימא נמי דלאו הוא דמחייב והא מיתה צדדי' כתיב והז' הקרב וגו': הא כדאיסא וכו'. צנור' דייקין הא מקטר חייב מיתה ולענין טומאה לאו: מכלל דיוצק וזולל. מדקאמר מקטר לאו צעלמא הוא דאית זיה ומההוא חיובא ממעטי' ליוצק וזולל אלמא אפילו לאו לא מחייב משום טומאה: אזהרה ליוצק וזולל. לעומת הגוף מנין: קדושים יהיו ולא יחללו. אם אינו ענין לעבודה תמה דהא כתיב וימרו ולא יחללו תנאו ענין לעבודה שיש אחריה עבודה: ואלו שבמיטה. צרייתא היא וחשיב נמי טובא ותני נמי טמא ששימש: האוכל את הטבל וכו'. כולה מתני' יליף לה מקראי לקמן: ופרועי ראש. ששימש. פרועי ראש שעברו עליהם יותר משלשים יום שלא גלחו ראשם: אבל ערל. שמתו אחיו מחמת מיילה וכן ארזי ששימש וכן מי ששימש מיושב דכל הני כוליה קיים להו צבו דמחייב עבודה צפ"ב דזבחים (ד' טו:) אפילו הכי ליתנהו צביתא אלף צבארה ולקמן [ע"ב] מפרש לה: צעל מוס. כהן צעל מוס ששימש: רבי אומר צביתא. לקמן [פד] מפרש פלוגמיהו: הוי' כמעילה. נהנה מן הקדש שיש צו מעילה צמוד: אשר יימו. שמתירין לתרום וקאמר דלא יחללו שאסור לאכלם בטבלם: מטרומה. שאלכה בטומאה דכתיב ויקרא כן ומתו צו כי יחללו: מנוטר. כי את קדש ה' חלל [שם טו:] תרומה חוץ לארץ וכו'. סימן הוא. זה תרומה וזה תרומה מעורבת צו. ואין נוהגין בצבואה לארץ אבל נותר נוהג בצמד' ובשעת היתר הצמות בכל מקום. ויש היתר לאיסורו זה יש היתר לאיסורו זה הפרשה וזה יש היתר לאיסורו דטביל ומותר בתרומה אבל נותר אין היתר לאיסורו. זה נאמר צו חלול בלשון רבים ולא יחללו וזה בלשון רבים כי יחללוהו אבל נותר לשון יחיד קדש ה' חלל: פגול ונוטר. אין נוהג לא בטבל ולא בתרומה אלף בקדשים: שכן פסול אכולין. נותר וטבל שניהם פסול המאכל אבל תרומה פסול הגוף הוא דכי יחללוהו בטומאת הגוף כתיב. טבל ונותר אין להם טהרה צמקוה אלף טהרה צמקוה: שגאמר ושמו' אם משמרהו וגו'. לכהניס טמאים דבר הכתוב צפרשת אמור איש איש מורע אהרן: עטורה אין. מילתא צאפי נפשה היא וקאי אדשמואל דאמר טמא שאכל תרומה טהרה קאמר עטורה דזוקא אלף טמאה לאו צביתא אם אכלה בטומאת הגוף: לימא

לא משום זרות. וז' ששעה אחת מהם צפנים אינו חייב מיתה דפקא לן בסדר יומא (דף קמ"ג) מועצתם עבודת מתנהי' ורש"י עבודה תמה ולא עבודה שיש אחריה עבודה וכל הני יש אחריה עבודה. יוצק וזולל ושאר עבודות דמנחה יש אחריה עבודה להקטרות הקומץ אחר כולן. ומסדר השולחן עבודה אחרונה של תוס' הפנים היינו סילוק צינורין והקטרותן. המטיב את הנרות המדשנס שחרי' יש אחריה הדלקת ערבי'ת. מקבל דמים יש אחרי' וזיקה: ולא משום טומאה. כהן טמא ששימש זרות ושמוש בטומאה מחד קרא נפקי אזהרה לדידהו צפ' כל הזבחים תנינא בשמיטת קדשי' (זבחים דף טו:) וימרו מקדשי בני ישראל ולא יחללו להי' טומאה כדכתיב צתירה אמור אליהם לדורותיכם וגו' וז' נמי מנייה דרשינן מדאליטריין קרא לנימכת בני ישראל למעוטי ממי' אי למעוטי קדשי נכרים וקדשי נשים וכי בטומאה קרבי הוא אמרינן התם דלא אלף הכי קאמר בני ישראל נמי שם זרים לא יעבדו שלא יחללו וכיון דזרות וטומאה מחד קרא נפקי מאן דמחייב זרות מחייב נמי אטומאה: ולא משום מחוסר נגדים. דאינהו נמי מורות אחראי צפ"ב דזבחים (דף ק"א) דכתיב וצגרת אותם כזבט וגו' (שם) זומן צגדיהם עליהם כהונתם עליהם אין צגדיהם וכו' והו' להו זרים: ולא משום שלא רחוק ידים ורגלים. דחוקה חוקה ממחוסר צגדים גמר לה התם לענין אחולי' עבודה והאי מנא נמי יליף מנייה דאמר מה מחוסר צגדים נמי מחייב אלף אגמר עבודה האי נמי לא מחייב אלף אצבדא שזוף גמר: לא מקטיר. יהוא עבודה תמה שאין אחריה עבודה חייב משום טומאה ומאי חייב לאו מיתה: לא לאו. הוא דמחייב דכתיב ולא יחללו: ופרקינן אלף ז' נמי. הא דדייקינן הא מקטיר לענין זרות טימא נמי דלאו הוא דמחייב והא מיתה צדדי' כתיב והז' הקרב וגו': הא כדאיסא וכו'. צנור' דייקין הא מקטר חייב מיתה ולענין טומאה לאו: מכלל דיוצק וזולל. מדקאמר מקטר לאו צעלמא הוא דאית זיה ומההוא חיובא ממעטי' ליוצק וזולל אלמא אפילו לאו לא מחייב משום טומאה: אזהרה ליוצק וזולל. לעומת הגוף מנין: קדושים יהיו ולא יחללו. אם אינו ענין לעבודה תמה דהא כתיב וימרו ולא יחללו תנאו ענין לעבודה שיש אחריה עבודה: ואלו שבמיטה. צרייתא היא וחשיב נמי טובא ותני נמי טמא ששימש: האוכל את הטבל וכו'. כולה מתני' יליף לה מקראי לקמן: ופרועי ראש. ששימש. פרועי ראש שעברו עליהם יותר משלשים יום שלא גלחו ראשם: אבל ערל. שמתו אחיו מחמת מיילה וכן ארזי ששימש וכן מי ששימש מיושב דכל הני כוליה קיים להו צבו דמחייב עבודה צפ"ב דזבחים (ד' טו:) אפילו הכי ליתנהו צביתא אלף צבארה ולקמן [ע"ב] מפרש לה: צעל מוס. כהן צעל מוס ששימש: רבי אומר צביתא. לקמן [פד] מפרש פלוגמיהו: הוי' כמעילה. נהנה מן הקדש שיש צו מעילה צמוד: אשר יימו. שמתירין לתרום וקאמר דלא יחללו שאסור לאכלם בטבלם: מטרומה. שאלכה בטומאה דכתיב ויקרא כן ומתו צו כי יחללו: מנוטר. כי את קדש ה' חלל [שם טו:] תרומה חוץ לארץ וכו'. סימן הוא. זה תרומה וזה תרומה מעורבת צו. ואין נוהגין בצבואה לארץ אבל נותר נוהג בצמד' ובשעת היתר הצמות בכל מקום. ויש היתר לאיסורו זה יש היתר לאיסורו זה הפרשה וזה יש היתר לאיסורו דטביל ומותר בתרומה אבל נותר אין היתר לאיסורו. זה נאמר צו חלול בלשון רבים ולא יחללו וזה בלשון רבים כי יחללוהו אבל נותר לשון יחיד קדש ה' חלל: פגול ונוטר. אין נוהג לא בטבל ולא בתרומה אלף בקדשים: שכן פסול אכולין. נותר וטבל שניהם פסול המאכל אבל תרומה פסול הגוף הוא דכי יחללוהו בטומאת הגוף כתיב. טבל ונותר אין להם טהרה צמקוה אלף טהרה צמקוה: שגאמר ושמו' אם משמרהו וגו'. לכהניס טמאים דבר הכתוב צפרשת אמור איש איש מורע אהרן: עטורה אין. מילתא צאפי נפשה היא וקאי אדשמואל דאמר טמא שאכל תרומה טהרה קאמר עטורה דזוקא אלף טמאה לאו צביתא אם אכלה בטומאת הגוף: לימא

(א) וצביתא (טו:). (ב) 'מס' כרימות פ"א ותוספתא וצביתא פ"ג. (ג) [שעונית] (ד) לנול כפ: [מענית] (ה) [שעונית לו: (ו) זבחים כג: (ז) לקמן פד. פסחים לג: כרימות כג: (ח) זבחים יא: ע"ש. (ט) [שולין קרב: ע"ש]. (י) ג"א לעזר, (י) וצמד' ית, (י) ויקרא כג, (ט) [שמות טו: (ו) וע"י 'מס' יומא ה: ד"ה להי' (ו) (ט) טומאה רש"ל, (ב) פס"א: ח' קדש"ן.]

תורה אור השלם

1. ואתה וביך אתה תשמרו את קדושתם לכל דבר המזבח ולמבית לפרקת ועבדתם עבדת מזבח אתן את בדתכם והז' הקרב יקומ: במדבר י"ז
2. קדשים יהיו לאלהיהם ולא יחללו שם אלהיהם כי את אשר יי' להם אלהיהם הם מקריבם ויהיו קדש: ויקרא כא ו
3. ולא יחללו את קדשי בני ישראל את אשר יקריבו ליי' ויקרא כב ו
4. ושמרו את משמרתו ולא ישאו עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו אני יי' מקדשם: ויקרא כב ו
5. ואבלי עזו ישא כי את קדש יי' חלל ויבדלה הפגש ההוא מעמיה: ויקרא ט ח

מוסף רש"י

לא משום זרות. וכל הקן עבודת האלו יש אחריה עבודה אין ז' מיי עולה מיתה כדאמרין צפק כלאשוי' (ימא דר). עובת מתנה ולא עבודת סילוק. עבודה תמה ולא עבודה שיש אחריה עבודה (זבחים וכו') ולא משום טומאה. כהן טמא ששימש זרות ושמוש בטומאה מחד קרא נפקי אזהרה לדידהו צפ' כל הזבחים תנינא בשמיטת קדשי' (זבחים דף טו:) וימרו מקדשי בני ישראל ולא יחללו להי' טומאה כדכתיב צתירה אמור אליהם לדורותיכם וגו' וז' נמי מנייה דרשינן מדאליטריין קרא לנימכת בני ישראל למעוטי ממי' אי למעוטי קדשי נכרים וקדשי נשים וכי בטומאה קרבי הוא אמרינן התם דלא אלף הכי קאמר בני ישראל נמי שם זרים לא יעבדו שלא יחללו וכיון דזרות וטומאה מחד קרא נפקי מאן דמחייב זרות מחייב נמי אטומאה: ולא משום מחוסר נגדים. דאינהו נמי מורות אחראי צפ"ב דזבחים (דף ק"א) דכתיב וצגרת אותם כזבט וגו' (שם) זומן צגדיהם עליהם כהונתם עליהם אין צגדיהם וכו' והו' להו זרים: ולא משום שלא רחוק ידים ורגלים. דחוקה חוקה ממחוסר צגדים גמר לה התם לענין אחולי' עבודה והאי מנא נמי יליף מנייה דאמר מה מחוסר צגדים נמי מחייב אלף אגמר עבודה האי נמי לא מחייב אלף אצבדא שזוף גמר: לא מקטיר. יהוא עבודה תמה שאין אחריה עבודה חייב משום טומאה ומאי חייב לאו מיתה: לא לאו. הוא דמחייב דכתיב ולא יחללו: ופרקינן אלף ז' נמי. הא דדייקינן הא מקטיר לענין זרות טימא נמי דלאו הוא דמחייב והא מיתה צדדי' כתיב והז' הקרב וגו': הא כדאיסא וכו'. צנור' דייקין הא מקטר חייב מיתה ולענין טומאה לאו: מכלל דיוצק וזולל. מדקאמר מקטר לאו צעלמא הוא דאית זיה ומההוא חיובא ממעטי' ליוצק וזולל אלמא אפילו לאו לא מחייב משום טומאה: אזהרה ליוצק וזולל. לעומת הגוף מנין: קדושים יהיו ולא יחללו. אם אינו ענין לעבודה תמה דהא כתיב וימרו ולא יחללו תנאו ענין לעבודה שיש אחריה עבודה: ואלו שבמיטה. צרייתא היא וחשיב נמי טובא ותני נמי טמא ששימש: האוכל את הטבל וכו'. כולה מתני' יליף לה מקראי לקמן: ופרועי ראש. ששימש. פרועי ראש שעברו עליהם יותר משלשים יום שלא גלחו ראשם: אבל ערל. שמתו אחיו מחמת מיילה וכן ארזי ששימש וכן מי ששימש מיושב דכל הני כוליה קיים להו צבו דמחייב עבודה צפ"ב דזבחים (ד' טו:) אפילו הכי ליתנהו צביתא אלף צבארה ולקמן [ע"ב] מפרש לה: צעל מוס. כהן צעל מוס ששימש: רבי אומר צביתא. לקמן [פד] מפרש פלוגמיהו: הוי' כמעילה. נהנה מן הקדש שיש צו מעילה צמוד: אשר יימו. שמתירין לתרום וקאמר דלא יחללו שאסור לאכלם בטבלם: מטרומה. שאלכה בטומאה דכתיב ויקרא כן ומתו צו כי יחללו: מנוטר. כי את קדש ה' חלל [שם טו:] תרומה חוץ לארץ וכו'. סימן הוא. זה תרומה וזה תרומה מעורבת צו. ואין נוהגין בצבואה לארץ אבל נותר נוהג בצמד' ובשעת היתר הצמות בכל מקום. ויש היתר לאיסורו זה יש היתר לאיסורו זה הפרשה וזה יש היתר לאיסורו דטביל ומותר בתרומה אבל נותר אין היתר לאיסורו. זה נאמר צו חלול בלשון רבים ולא יחללו וזה בלשון רבים כי יחללוהו אבל נותר לשון יחיד קדש ה' חלל: פגול ונוטר. אין נוהג לא בטבל ולא בתרומה אלף בקדשים: שכן פסול אכולין. נותר וטבל שניהם פסול המאכל אבל תרומה פסול הגוף הוא דכי יחללוהו בטומאת הגוף כתיב. טבל ונותר אין להם טהרה צמקוה אלף טהרה צמקוה: שגאמר ושמו' אם משמרהו וגו'. לכהניס טמאים דבר הכתוב צפרשת אמור איש איש מורע אהרן: עטורה אין. מילתא צאפי נפשה היא וקאי אדשמואל דאמר טמא שאכל תרומה טהרה קאמר עטורה דזוקא אלף טמאה לאו צביתא אם אכלה בטומאת הגוף: לימא